

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 21C/158/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6615212061
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Kristína Glezgová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2016:6615212061.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec samosudkyňou JUDr. Kristínou Glezgovou v právnej veci žalobkyne O. G. N., D.. XX.XX.XXXX, H. N. U., V.. B. U.. Z. XXXX/XX, P. Z. proti žalovanej POHOTOVOSTĚ, spol. s r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava v konaní o určenie neplatnosti zmluvy o úvere a ochrane práv spotrebiteľa a o vzájomnom návrhu žalovanej o zaplatenie 470,- Eur s prísl. takto

rozhodol:

Súd u r č u j e , že zmluva o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 28.01.2009 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovanou je neplatná.

Žalobkyňa je p o v i n n á zaplatiť žalovanej 470,-Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Sú návrh žalovanej čo do uplatnených úrokov z omeškania z a m i e t a .

Žalobkyňa nemá voči žalovanej právo na náhradu trov konania.

Žalovaná nemá voči žalobkyňi právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa sa podaným návrhom domáhala voči žalovanej určenia neplatnosti zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 28.01.2009 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovanou. Zmluva o úvere bola uzatvorená podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase jej uzatvorenia. Nároky žalobkyne sú odôvodnené aj s prihliadnutím na ciele Európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, ktorých zmyslom je dosiahnutie stavu, aby nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách nezaväzovali spotrebiteľov (najmä Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Žalobkyňa poukázala na to, že je nepredstaviteľné, aby zmluva o úvere a všeobecné obchodné podmienky obsahovali neprijateľné zmluvné podmienky. Je povinnosťou členských štátov EÚ a ich orgánov, aby naplnili cieľ čl. 6 ods. 1 smernice a zabezpečili ratio legis smernice, aby nekalé podmienky spotrebiteľov nezaväzovali, čo osobitne platí, ak zmluva obsahuje značné množstvo neprijateľných zmluvných podmienok a ich existencia nie je pre spotrebiteľa možná a účelná. V tomto prípade je povolaným orgánom štátu súd, ktorý prihliadne na eurokonformný výklad európskeho spotrebiteľského práva. Navyše výklad v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv musí byť vždy v prospech spotrebiteľa (§ 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ďalej len "OZ"). Neprijateľnosť zmluvných podmienok a jeho dôsledky podľa čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS musí súd vyhodnotiť so zreteľom na čl. 4 ods. 1 tejto smernice. Nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí. Teda pri hodnotení neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmluve o úvere musí súd prihliadnuť najmä

na okolnosť, že podmienky predformulovával profesionál - žalovaná, ktorá má povinnosť odbornej starostlivosti a tiež na okolnosť, že spotrebiteľ bol vo finančnej tiesni. Žalovaná postupovala voči žalobkyni bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkynine spotrebiteľské práva boli porušené najmä tým, že žalovaná použila v zmluve neprijateľné zmluvné podmienky ako je neuvedenie RPMN, čo sa rovná konaniu bez odbornej starostlivosti a takáto činnosť bola spôsobilá skôr dosiahnuť ekonomické rozhodnutie spotrebiteľa (§ 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Údaj o RPMN je osobitne dôležitý na spoznanie skutočnej ceny úveru. Žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 08.02.2013 č.k. 3Co/89/2011. Uvedenie ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o úvere predstavuje jednu z náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvárania zmluvy. S neuvedením ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri takejto právnej úprave ak zmluva údaj o RPMN neobsahovala, žalovanej nemohol vzniknúť zákonný nárok na zaplatenie dohodnutých poplatkov. Prijatím takéhoto plnenia bez právneho dôvodu preto vzniklo na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie, ktoré žalovaná musí vydať podľa ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka. Zároveň poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 4Co 15/2012-201 zo dňa 07.09.2012. Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľskom úvere, z ktorého vyplýva, že spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorý sa berie na podnikanie alebo v súvislosti s profesijnou činnosťou. Žalovaná, ktorá je po celom Slovensku známa tým, že poučuje svojich obchodných zástupcov, že majú vyznačiť na zmluvách všetkých spotrebiteľov účel "na podnikanie", "na povolanie", "na zamestnanie", aby tak spotrebiteľov vyňal spod ochrany zákona o spotrebiteľských úveroch. Pre určenie spotrebiteľa je určujúci § 52 ods. 4 OZ a dikcia smernice 2008/48/ES, a práve z týchto právnych predpisov vyplýva, že dôležitý je skutočný účel úveru a nie účel deklarovaný v zmluve, ktorú ako celok predformulovala žalovaná a takto ju obchodní zástupcovia celú vyplnili. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 10CoE/70/2010 zo dňa 31.05.2010, podľa ktorého v prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno dodávateľ (veriteľ). Bezpečným preukázaním nie je len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy (poskytnutí úveru) na výkon povolania, ktorý poskytuje odpoveď na to, aké je povolanie odberateľa a aký konkrétny súvis s takýmto povolaním či predmetom činnosti odberateľa uzavretie príslušnej zmluvy vôbec má. Žalovaná je všeobecne známa, že praktikami obchádza všetky protiúžerné opatrenia prijímané slovenským zákonodarcom. Takáto závažná praktika jednoducho nemôže žalovanej prechádzať. Navyše z iných súdnych konaní napr. Okresného súdu Martin č.k. 10C/273/2012 jasne vyplývajú zneužívajúce praktiky žalovanej, pričom jej samotní obchodní zástupcovia na súdoch svedčili, že sú inštruovaní, aby účel úveru vyznačovali tak, aby sa obchádzali normy určené na ochranu spotrebiteľa. Inšpektori Slovenskej obchodnej inšpekcie vykonali dňa 06.06.2012 kontrolu v sídle spoločnosti žalovanej zameranú na prešetrovanie podnetov spotrebiteľov č. XXX/XXXX V. Č.. XXX/XXXX. Pri výkone kontroly bolo zistené, že kontrolovaný subjekt pri uzatváraní Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 20.09.2011 so spotrebiteľom postupoval v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, čím podstatne narušil ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe, čo malo za následok značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil. Zaškrtnutím políčka v zmluve majúceho za cieľ osvedčiť poskytnutie úveru na výkon povolania spotrebiteľa bez reálneho stotožnenia povolania spotrebiteľa a zistenia, aký konkrétny súvis s takýmto povolaním či predmetom činnosti spotrebiteľa vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má, kontrolovaný subjekt ako poskytovateľ úveru nedodrжал úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti zodpovedajúcu čestnej obchodnej praxi či všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Spotrebiteľ bol v čase podpisu Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 20.09.2011 v invalidnom dôchodku a nijakú činnosť majúcu charakter zamestnania, povolania či podnikania nevykonával. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje predložené rozhodnutie o zvýšení invalidného dôchodku zo dňa 08.12.2011, ako aj oznámenie Sociálnej poisťovne, pobočka Martin zo dňa 10.08.2012, ktoré vypovedá o tom, že spotrebiteľ bol prihlásený v registri poisťencov Sociálnej poisťovne do 24.02.2005 a od tohto dátumu nie je evidovaný v registri poisťencov a sporiteľov starobného dôchodkového poistenia ako samostatne zárobkov činná osoba ani ako zamestnanec. Súčasne pri výkone kontroly SOI zo dňa 06.06.2012 v sídle spoločnosti žalovanej bolo taktiež zistené, že kontrolovaný subjekt pri uzatváraní Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 30.06.2011 so spotrebiteľkou postupoval v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, čím podstatne narušil ekonomické správanie spotrebiteľky vo vzťahu k poskytovanej službe, čo malo za následok značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľky urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobila. Zaškrtnutím políčka v zmluve majúceho preukázať poskytnutie úveru na výkon povolania spotrebiteľky bez reálneho stotožnenia povolania spotrebiteľky a zistenia aký konkrétny súvis s takýmto povolaním či predmetom činnosti spotrebiteľky vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má, kontrolovaný

subjekt ako poskytovateľ úveru nedodržiaval úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti zodpovedajúcej čestnej obchodnej praxi či všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Spotrebiteľka bola v čase podpisu Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 30.06.2011 v invalidnom dôchodku a nijakú činnosť majúcu charakter zamestnania, povolania či podnikania nevykonávala. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje jednak predložené rozhodnutie o zvýšení invalidného dôchodku zo dňa 08.12.2011 ako aj oznámenie Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava zo dňa 23.07.2012, ktoré vypovedá o tom, že spotrebiteľka sa nenachádza ani nenachádzala v registri poistencov Sociálnej poisťovne. K vylúčeniu zmluvy o úvere spod režimu právnej úpravy spotrebiteľských úverov môže dôjsť len v prípade, keď je jednoznačne preukázané, že povolanie spotrebiteľa patrí do skupiny povolaní vykonávaných v tzv. podnikateľskom režime (resp. do skupiny iných povolaní), ako aj po náležitom vyhodnotení zhody zmluvou proklamovanej okolnosti - poskytnutia úveru naozaj na výkon povolania v zhode s realitou. V prípade predmetnej zmluvy nedošlo k takémuto vyhodnoteniu a úver poskytnutý spotrebiteľke bol bez ďalšieho subsumovaný pod úpravou Obchodného zákonníka, čím bolo zhoršené postavenie spotrebiteľky vo vzťahu k zvýšenej právnej ochrane zabezpečenej právnym režimom zákona o spotrebiteľských úveroch, predovšetkým vo vzťahu k informáciám, s ktorými je povinný veriteľ oboznámiť spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy, k výške zákonom regulovanej odplaty a v neposlednom rade k neuvedeniu základného porovnávacieho údaju RPMN. Uvedeným konaním došlo k naplneniu znakov nekalej obchodnej praxe v zmysle § 7 ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, čím došlo k porušeniu § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Čo sa týka odplaty za poskytnutie úveru a administratívneho poplatku v čl. 13 Všeobecných obchodných podmienok žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu Prešov č.k. 3Co/89/2011 zo dňa 08.02.2012, ktorým rozloženie ceny úveru na tretiny (úroky a administratívny poplatok) považuje súd za nekalú obchodnú praxiu žalovanej. Samotný administratívny poplatok je v porovnaní s bankami 49-násobne vyšší. Ak žalovaná realizuje obchody na finančnom trhu, tak už len samotnými úrokmi sa majú pokryť aj náklady spojené s podnikaním a tak extrémny administratívny poplatok je neobhájiteľný z hľadiska proporcionality a dobrých mravov. Taktiež v rozsudku Okresného súdu v Prešove č.k. 11C/42/2012 zo dňa 13.09.2013 súd uviedol, že administratívny poplatok predstavuje 20 % z úveru. Tento poplatok, ako to vyplýva zo Všeobecných obchodných podmienok, je za spísanie zmluvy a príslušnú administratívu. Podľa názoru súdu požadovanie úhrady administratívneho poplatku je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je totiž nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. V tejto súvislosti možno poukázať na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe sp.zn. AZ17U 192/2010 zo dňa 03.05.2010, v ktorom sa konštatuje záver, že poplatky za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru sú neprijateľné. Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene. Preverenie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrubenie poplatku za spracovanie pri poskytovaní úveru Vrchný krajský súd odmietol a konštatoval, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom záujme minimalizovať nevyhnutnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie. Tento záver si osvojil aj Krajský súd v Prešove v rozsudku sp.zn. 18Co 109/2011. Súd teda vyhodnotil celú odplatu za poskytnutý úver ako neprimeranú a neplatnú. Odplata za úver je rozhodujúcim kvalifikačným kritériom úverovej zmluvy a pokiaľ dohoda o odplate je neplatná, úverová zmluva stráca svoje opodstatnenie, preto je dôvodné podľa názoru súdu žalobe o neplatnosť celej úverovej zmluvy vyhovieť a to nielen v časti týkajúcej sa úrokov a poplatkov. Čo sa týka čl. 17 Všeobecných obchodných podmienok o dohode o vyplnení zmeny, zmenka slúži ako zabezpečovací právny prostriedok zo spotrebiteľského vzťahu, pričom v rozsudku Európskeho súdneho dvora sp.zn. C - 419/2011 zo dňa 14.03.2013 (Česká sporiteľňa a.s. proti Geraldovi Feichterovi) samotný Európsky súdny dvor v konaní pri uplatnení práva zo zmenky z úradnej moci skúmal postavenie žalovanej ako spotrebiteľa. Podľa záverov tohto rozhodnutia napriek tomu, že v danom prípade sa jedná o vzťah uplatnený na základe zmenky ako abstraktného cenného papiera, je povinnosťou súdu skúmať postavenie žalovanej ako spotrebiteľa. Odčlenenie zmenkového abstraktného vzťahu od spotrebiteľského vzťahu nie je možné, pretože práve v spotrebiteľských vzťahoch bolo použitie zmeny regulované a obmedzené v § 4 ods. 6 zákona č. 258/2011 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v rôznom znení do 31.12.2007 a od 01.01.2008. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre

spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v súvislosti s poskytovaním spotrebiteľského úveru nemožno splniť dlh alebo zabezpečiť jeho splnenie zmenkou alebo šekom. Porušením tohto zákazu dokonca podľa § 17 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. veriteľ zodpovedá za škodu spotrebiteľovi. Pretože sa jedná o kogentnú úpravu, súd zo zákona ex offio skúma podmienky vystavenia zmenky a jej prípustnosť práve vo vzťahu k spotrebiteľovi. Zmenka je klasickým obchodnoprávnym inštitútom, ktorý nie je použiteľný v prípade spotrebiteľov. Napríklad 3-dňová lehota na podanie odporu proti zmenkovému platobnému rozkazu je pre spotrebiteľa neprimerane krátka. Navyše dohoda o vyplnení blankozmenky umožňuje dodávateľovi vypísať ju jednostranne výhodne (napr. 0,25 % zmenkový denný úrok rovná sa 91,25 % p.a.). Žalobkyňa ako spotrebiteľka nemala možnosť ovplyvniť takúto dohodu vo Všeobecných obchodných podmienkach a táto dohoda spôsobuje hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa. Zmenka tak ako aj v tomto prípade je spotrebiteľovi jednostranne nanútená a spotrebiteľia ani len nerozumejú, čo to je. Ak je odplata ako podstatná náležitosť zmluvy v rozpore s dobrými mravmi, je neplatný právny úkon ako celok, ako to vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co 3/2011, v ktorom okresný súd posúdil dohodu o výške úrokov medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom prevyšujúcu úroky požadované v bankách (13,48 % p.a.) pre rozpor s dobrými mravmi za absolútne neplatnú. Ako neprijateľné zmluvné podmienky súd posúdil zmluvnú pokutu vo výške 10 % z každej omeškanej splátky a úroky z omeškania vo výške 0,1 % denne, ktoré sú navyše v rozpore s nariadením vlády č. 87/1992 Z.z. a zmluvnú podmienku, podľa ktorej má spotrebiteľ znášať akékoľvek výdavky spojené s vymáhaním dlhu. Nebankový subjekt postupoval neprimerane, keď za to isté porušenie povinnosti (omeškania so splátkami) dojednal niekoľkonásobný postih spotrebiteľa (zmluvnú pokutu, úroky z omeškania, náhradu škody, poplatky za upomienku a odstúpenie od zmluvy). Krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu a doplnil odôvodnenie s tým, že upriamil pozornosť na zneužitie ľahkovážnosti a núdze spotrebiteľa zo strany nebankovej spoločnosti. Nebanková spoločnosť nijako nepreukázala, že by ju zaujímala bonita, stav núdze žalovaného a skutočnosť, či spotrebiteľa dokáže plniť záväzky z úverového vzťahu. Krajský súd prelomovo ustálil, že určitú mieru ľahkovážnosti spotrebiteľa treba považovať za kvalifikačné kritérium, ktoré je spôsobilé privodiť nadvládu veriteľa nad dlžníkom. Pokiaľ nebanková spoločnosť využila ľahkomyselnosť spotrebiteľa, musí niesť dôsledky, a to aj pri nedbanlivosti pri overovaní bonity spotrebiteľa, životných nákladov a celkovej schopnosti splácať úver. Absolútne neplatným právny úkonom je aj úver poskytnutý za neprimerané protiplnenie pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážnosti spotrebiteľa. Pri tzv. civilnoprávnej úžere je podľa názoru krajského súdu úverová zmluva absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ). Krajský súd uviedol že ak by nešlo o nadvládu veriteľa nad spotrebiteľom (tieseň, čiastočná ľahkomyselnosť) boli by pri nebankovej spoločnosti akceptovateľné vyššie úroky, rozhodne však nie o 100 % vyššie oproti priemeru bánk, pričom zohľadniť sa musia vždy aj osobitosti prípadu. Krajský súd uzavrel, že má poznatky, že úverovanie nebankoviek je pridrahé a pre sociálne slabšie obyvateľstvo to spôsobuje nezanedbateľné ťažké životné situácie. Spotrebiteľia sa pre omeškanie so splátkami môžu dostať do nezvládnuteľného kruhu úverov. Nepochybne klesá životná úroveň človeka, ktorý si v núdzi zobral úver, uplatňujú sa rôzne sankcie a náklady na vymáhanie. Zmyslom a cieľom úverovania spotrebiteľov nemôže byť neprimerané zaťaženie spotrebiteľa a niekoľkoročný stav splácania dlhu, počas ktorého je spotrebiteľ vystavený stresovým situáciám. Takýto stav je na úkor kvality života človeka a nebanková spoločnosť to vyvolala neprimeranými úverovými podmienkami bez poznania reálnej schopnosti spotrebiteľa splatiť úver za podmienok vopred stanovených spoločnosťou (štandardná typová zmluva). Námitka, že spotrebiteľ bol oboznámený s úverovými podmienkami neovplyvní záver o neplatnosti časti úrokov, keďže dôležitý je stav núdze spotrebiteľa a súčasne neprimeraná výška úrokov.

Žalovaná podaním zo dňa 25.08.2015 vo svojom vyjadrení k návrhu uviedla, že v danom prípade je nesporné, že v súvislosti s predmetnou zmluvou o úvere sú žalobkyňou citované ustanovenia týkajúce sa zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľné. Spornú zmluvu o úvere nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto nie je na mieste vzťahovať na ňu výlučne ustanovenia OZ. Dňa 28.01.2009 uzatvorila žalovaná ako veriteľ so žalobkyňou ako dlžníkom Zmluvu o úvere č. XXXXXXX, na základe ktorej žalovaná poskytla žalobkyňi úver vo výške 700,-Eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazal vrátiť zvýšený o príslušný poplatok vo výške 680,-Eur. Podľa ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. V rámci Všeobecných podmienok bodu 20 sa obidve zmluvné strany dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Zmluva bola uzatvorená ako nepomenovaná zmluva, ktorá má iba dve obligatórne náležitosti a to

dostatočné vymedzenie predmetu zmluvy a dostatočné vymedzenie zmluvným strán. RPMN sa ako obligatórna ani fakultatívna náležitosť nevyžaduje, a preto zmluvu nie je možné považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Žalobkyni však bol úver poskytnutý na účely zamestnania, t.j. nie je spotrebiteľom podľa tohto zákona. Zmluva o úvere poskytuje možnosť prehlásiť, že finančné prostriedky dlžník použije nielen na účel zamestnania, ale aj povolania, podnikania alebo na iný účel. Prehlásenie, že žalobkyňa použije finančné prostriedky na účel zamestnania aj vlastnoručne podpísala. Ak by nešlo o pravdivé tvrdenie, žalovaná je presvedčená, že žalobkyňa by k nemu nikdy svoj podpis na znak súhlasu nepripojila. V prípade postavenia žalovanej treba akcentovať jej dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobkyňou vstupovala. Argumentácia žalovanej v tomto smere je napokon v plnom súde s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je nutné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa. Obdobne pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu; per analogiam zamestnancom), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá viera je všeobecným princípom zmluvného práva. Žalovaná riadne oboznámila žalobkyňu so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, pričom žalobkyňa pri podpise zmluvy o úvere prehlásila, že sa oboznámila a súhlasí s obsahom tejto zmluvy a súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane tejto zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne potvrdila prevzatie zmluvy vrátane všeobecných podmienok. Všeobecné podmienky poskytnutia úveru sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, t.j. sú vytlačené na zadnej strane každého rovnopisu zmluvy o úvere. Žalovaná zdôrazňuje, že žalobkyňou predložená zmluva nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, nakoľko žalobkyňa vstúpila do právneho vzťahu so žalovanou na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon zamestnania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu. Ak by žalobkyňa nebrala úver na účely výkonu zamestnania, tak prehlásenie, že finančné prostriedky sú jej poskytnuté na účel zamestnania by nikdy neurobila a nepripojila by k takémuto prehláseniu svoj podpis. Vzhľadom na uvedené nie je možné zmluvu o úvere posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a aj preto je žalovaná toho názoru, že predmetná zmluva o úvere nemusí obsahovať údaj RPMN. Nakoľko žalobkyňa nemá postavenie spotrebiteľa, vzájomný právny vzťah účastníkov konania je obchodnoprávny a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je vôbec na mieste. Nie je preto možné posudzovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná je toho názoru, že čo sa týka rozhodovania o určení, že zmluva o úvere č. XXXXXXXX, resp. niektorá z jej častí je neplatná ako aj rozhodovania týkajúce sa posudzovania platnosti jednotlivých zmluvných podmienok, je tu prekážka veci už rozhodnutej. Medzi neodstrániteľné nedostatky v konaní sa okrem iného považuje aj res iudicata. Podľa ustanovenia § 103 O.s.p. v platnom znení, kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). Ak podmienky konania nie sú splnené, musí súd urobiť také opatrenia, aby tieto prekážky odstránil a ak to nie je možné, má súd konanie zastaviť. Na ustanovenie § 103 O.s.p. nadväzuje ustanovenie § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. v platnom znení, kde sa uvádza, že ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Z uvedeného vyplýva, že ak sa v konaní vyskytnú neodstrániteľné nedostatky konania, súd nemôže vo veci konať a rozhodnúť, ale musí konanie zastaviť v akomkoľvek štádiu konania. Teda uvedené ustanovenie súdu ukladá skúmať podmienky konania v trvaní celého konania. Medzi neodstrániteľné nedostatky v konaní sa okrem iného považuje aj res iudicata. V ustanovení § 159 ods. 3 O.s.p. sa uvádza, že len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Toto ustanovenie vyjadruje všeobecnú zásadu prekážky res iudicata. Prekážka res iudicata vyjadruje zákaz, aby súd vo veci opäť konal a rozhodol. Prekážka res iudicata má za následok, že súd konanie v akomkoľvek štádiu zastaví. Žalobkyňa bola v konaní o plnenie zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX, ktoré začalo na základe návrhu žalovanej adresovaného Stálemu rozhodcovskému súdu zaviazaná právoplatným a vykonateľným rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., a to rozsudkom sp.zn. SR 23539/09 zo dňa 18.03.2010. Rozhodcovský súd v právoplatnom a vykonateľnom rozsudku uznal nárok žalovanej, a teda de facto potvrdil aj skutočnosť, že zmluva o úvere vrátane všetkých jej častí, bola uzatvorená platne a takisto potvrdil aj všetky podmienky tak ako sú dohodnuté v zmluve o úvere. Dňa 19.04.2010 nadobudol rozsudok právoplatnosť a dňa 22.04.2010 vykonateľnosť. V ustanovení § 35 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní sa uvádza, že doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať, podľa § 37 má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Žalovaná poukázala aj na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 29Cdo 2254/2011 zo dňa 27.06.2013. Poňatie rozhodcovského rozsudku ako res iudicata je naviac

jednou zo základných zásad rozhodcovského konania akceptovateľnou v medzinárodnom meradle, ktoré plne rešpektuje aj judikatúra ESD. Podľa názoru žalovanej ten istý predmet konania je daný vtedy, ak vyplýva z rovnakého skutku a zároveň sa týka tých istých osôb, pričom nie je rozhodujúce, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie, t.j. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako odporca, má v novom konaní postavenie navrhovateľa. Právny charakter rozhodcovského rozsudku ako *res iudicata* priznáva aj aktuálna slovenská judikatúra a to uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Cob/43/2010 zo dňa 31.05.2011, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 100/01 zo dňa 28.05.2002 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/42/2006. V inom konaní žalobkyňa podanou žalobou sa domáha okrem iného určenia neplatnosti úverovej zmluvy. Podľa § 80 písm. c/ O.s.p. treba mať naliehavý právny záujem na takomto určené, lebo ide o určovací žalobu. Žalovaný podal proti žalobkyni žalobu na plnenie povinnosti vyplývajúce z úverovej zmluvy (§ 80 písm. b/ O.s.p.) a tento rozhodcovský rozsudok až do prípadného zrušenia zaväzuje účastníkov konania a vytvára prekážku právoplatne rozhodnutej veci podľa § 159 ods. 3 O.s.p., lebo zahŕňa v sebe aj riešenie otázky existencie práva a právneho vzťahu, ktorého sa návrh žalobkyne týka. Právna povaha rozhodcovského rozsudku sa stala aj predmetom aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu SR, ktorý jednoznačne potvrdil povahu rozhodcovského rozsudku ako *res iudicata*. Ak je teda v zmysle § 159 ods. 2 O.s.p. rozhodcovským rozsudkom viazaný exekučný súd, to platí pre všeobecný súd v sporovom konaní, v ktorom sa prejednávajú otázky vyriešené právoplatným rozhodcovským rozsudkom. Argumentáciu žalovanej týkajúcu sa *res iudicata* podporuje aj komunitárne a medzinárodné právo. Ako vyplýva z rozhodnutia ESD vo veci *Asturcom*, ktoré sa dotýka výkonu rozhodcovského rozhodnutia, Smernica č. 93/13/EHS nepriznáva spotrebiteľovi po právoplatnosti rozhodnutia, ktorý sa o veci rozhodlo, žiadne osobitné právo. Podľa tohto rozhodnutia sa pri posudzovaní, či je vecná kontrola rozhodcovských rozhodnutí exekučným súdom potrebná alebo nie, má aplikovať vnútroštátna úprava pri zohľadnení tzv. zásady procedurálnej autonómie členských štátov. Z uvedeného vyplýva, že smernica č. 93/13/EHS nezakladá právo spotrebiteľa na to, aby exekučný súd podrobil rozhodcovský rozsudok kontrole vecnej správnosti. Z rozhodcovského rozsudku je zrejmé, že rozhodcovský súd posúdil zmluvu ako platnú a odplatnú právny úkon a na jeho základe priznal žalovanej voči žalobkyni plnenie. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z hľadiska *res iudicata* je prípadná nesprávnosť rozhodcovského rozsudku irelevantná a aj v takomto prípade *res iudicata* naďalej existuje. S poukazom na uvedené je žalovaná toho názoru, že ak procesné podmienky nie sú splnené, konanie vykazuje nedostatky. Medzi neodstrániteľné nedostatky patrí aj *res iudicata*. Ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzi tými istými účastníkmi konania vo vzťahu k tomu istému skutku, ktorý už bol predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie, a preto by súd mal konanie zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok konania. Pokiaľ ide o samotnú výšku príslušného poplatku za poskytnutie úveru, tento v čase uzatvorenia zmluvy o úvere žalobkyni vyhovoval, keď nič voči jeho výške nenamietala, zmluvu o úvere uzatvorila a peňažné prostriedky od žalovanej prostredníctvom obchodného zástupcu prevzala. Teda bolo na dobrovoľnom rozhodnutí žalobkyne, či na dané podmienky úverovej zmluvy pristúpi alebo nie. Čo sa týka príslušného poplatku, tento v 1/3-ine predstavuje úrok v zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka a v 2/3-inách náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou. Tento poplatok je v zmluve o úvere dostatočne jasne uvedený, výrazne napísaný, je uvedený hneď pri sume poskytnutého úveru, teda žalobkyňa musela vedieť posúdiť hodnotu protiplnenia a mala okamžite pri podpísaní zmluvy o úvere vedomosť, aká je cena úveru. Predmetný poplatok nie je podľa názoru žalovanej v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. K uvedenému je potrebné poukázať aj na aktuálny záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Podľa Vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak. V týchto prípadoch ide o poskytovanie pôžičiek alebo úvery osobám, ktoré by pôžičku či úver od banky nedostali pre isté riziko spojené so osobu dlžníka. Je nutné vziať do úvahy, že v prípade týchto peňažných prostriedkov je požadované v porovnaní s bankami menšie zabezpečenie a požiadavky klientov sú vybavované omnoho pružnejšie, ako tomu býva u konzervatívnejších bánk, čo je ale vzhľadom na ich zameranie pochopiteľné. Preto je logické, že s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované týmito nebankovými veriteľmi tiež vyššie ako obvyklé bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť, aká výška úrokov bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektmi v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období. Žalovaná poukazuje aj na stranu 20 dôvodovej správy zákona o spotrebiteľských úveroch, kde sa uvádza modelový príklad výpočtu sankcií v spotrebiteľskej zmluve (ide o časť týkajúcu sa novely OZ), ktorý jasne počítá s existenciou 1 %-ného poplatku za spracovanie zmluvy. V dôvodovej správe je úrok a poplatok za spracovanie zmluvy označený ako odplata

za poskytnutie úveru. Môže teda ísť o cenu plnenia, ktorá nemôže byť neprijateľnou podmienkou v zmysle OZ. Na okraj žalovaná poukazuje aj na ustanovenia Obchodného zákonníka. Tento v prípade zmluvy o úvere okrem platenia samotných úrokov umožňuje aj dojednanie tzv. poplatku za rezervovanie peňažných prostriedkov. Aj obchodný zákonník teda umožňuje vyberanie iných platieb ako len splátok úveru a úroku. Z uvedeného vyplýva, že žaloba, ktorou sa žalobkyňa domáha určenia, že poplatok v časti nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou je neprijateľný, nie je dôvodná, nakoľko žalovaná poukazuje na skutočnosti nasvedčujúce tomu, že výška poplatku uvedená v zmluve o úvere nie je v rozpore s platnými právnymi predpismi alebo v rozpore s dobrými mravmi. Ide o štandardnú zmluvu vyhotovenú žalovanou, kde je presne uvedená výška poskytovaného úveru a osobitne uvedená výška príslušného poplatku. Žalovaná je toho názoru, že nie je možné zbaviť sa zodpovednosti za vlastné (slobodné a vážne) konanie (bez nátlaku a tiesne) len preto, že žalobkyňa si svoj právny úkon dodatočne premyslela a rozmyslela. Čo sa týka dohody o vyplnení zmeniek treba poukázať na to, že zmenka je cenným papierom, nemôže ísť o zmluvné dojednanie, a teda ani o neprijateľnú podmienku. Ak má osoba zaviazaná zo zmenky námietky voči jej platnosti, resp. kauzálné námietky, nestojí jej nič v ceste takéto námietky uplatniť a to či už občianskom súdnom konaní alebo ešte výhodnejšie v rozhodcovskom konaní, kde neexistuje inštitút zmenkového platobného rozkazu. Tvrdenie žalobkyne, že takéto dohoda nemá čo hľadať v spotrebiteľských vzťahoch je neodôvodnené a nepravdivé. Zákon o zmenkách a šekoch sám ustanovuje, že sa vymáha zmenková suma, zmenkový úrok a zákonný úrok vo výške 6 %. Veriteľ si uplatňuje len to, na čo má zákonný nárok. U úroku vo výške 0,25 % Najvyšší súd SR v početných prípadoch, kde bola obdobná otázka riešená, dospel k záveru, že nie je v rozpore ani s dobrými mravmi ani poctivými obchodnými stykmi a nie je vonkoncom neprijateľný. Rovnaký názor zaujal aj Vrchný súd v Prahe, ktorý dokonca úrok vo výške 1 % nepovažuje za neprijateľný, čo sa nedá porovnať s úrokom 0,25 %. Žalovaná považuje dohodu o zmenke preto za platnú a nevidí nijaký rozpor so zákonom v jej obsahovej stránke. Iba pre prípad, že by podľa názoru súdu nebola daná prekážka veci právoplatne rozsúdenej a konanie by súd nezastavil, žalovaná v zmysle § 97 O.s.p. podáva vzájomný návrh, nakoľko medzi účastníkmi konania je nesporné, že žalovaná poskytla na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 28.01.2009 žalobkyňi úver vo výške 700,-Eur (istina). Žalobkyňa doteraz uhradil žalovanej len časť dlžnej sumy a to vo výške 230,-Eur. Je teda zrejmé, že žalovaná má voči žalobkyňi právo na vrátenie predovšetkým istiny úveru. Okrem toho má právo na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré si v danom prípade uplatňuje vo výške stanovenej predpismi občianskeho práva. Žalovaná žiada, aby súd konanie vo veci pre existenciu prekážky res iudicata zastavil a zaviazal žalobkyňu k náhrade trov konania žalovanej a ak súd napriek uvedenému konanie vo veci nezastaví, žalovaná žiada o zamietnutie návrhu v celom rozsahu a aby súd zaviazal žalobkyňu k náhrade trov konania. Eventuálne, ak by súd konanie nezastavil navrhuje, aby súd na základe vzájomného návrhu v zmysle § 97 O.s.p. zaviazal žalovanú na zaplatenie peňažnej sumy 470,-Eur s úrokmi z omeškania.

Žalobkyňa vo svojom podaní zo dňa 11.09.2015 k vyjadreniu žalovanej zo dňa 25.08.,2015 uviedla, že uvedené vyjadrenie je prejavom odbornej starostlivosti žalovanej a jej prístupu k spotrebiteľom a ich ochrane pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a nekalými praktikami. Ochrana spotrebiteľa je prejavom verejného záujmu a ochrany ústavných práv občanov, to si však žalovaná zjavne ani len neuvedomuje. Je neuveriteľné, ako obhajuje nemorálnosti v zmluvách a to aj pri ich zjavnom rozpore s kogentnými normami na ochranu práv spotrebiteľa a inými normami OZ. Žalobkyňa v plnom rozsahu trvá na svojej žalobe, ktorou sa domáha o neplatnosť úverovej zmluvy a ochrany práv spotrebiteľa z dôvodovo uvedených v žalobnom návrhu. Všetky zmluvné podmienky, ktoré žalobkyňa označila v žalobe a ku ktorým sa vyjadruje žalovaná sú neprijateľné a hrubo zneužívajúce - naplňajúce materiálny rozmer § 53 ods. 1 OZ. Ide tak o neprijateľné zmluvné podmienky. Na hrubo zneužívajúcej povahe týchto podmienok nemôže nič zmeniť ani účelové a subjektívne ladené vyjadrenie žalovanej, ktorá si tendenčne vykladá a súdu podsúva svoj účelový pohľad na právnu ochranu spotrebiteľa a na relevantnú judikatúru. Žalobkyňa má za to, že zmluva je absolútne neplatná a táto neplatnosť, na ktorú musí každý subjekt prihliadať ex offa, nemôže byť napravená, resp. zmenená na platnosť rozhodnutiami rozhodcovského súdu. Je nesporné, že rozhodnutia rozhodcovského súdu sú nezákonné, pretože zmluvy o úvere sú neplatné a nevykonateľné, pričom jeden z dôvodov ich neplatnosti je práve dohoda o rozhodcovskej zmluve, ktorá je podľa ustálenej súdnej praxe neprijateľnou podmienkou, pretože spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Poukazuje pri tom na to, že Stály rozhodcovský súd spoločnosti Rozhodcovská, a.s. Bratislava v konaniach o spotrebiteľských úveroch opakovane rozhoduje v rozpore so zákonom a ustálenou súdnou praxou, hoci na také rozhodovanie nemá právomoc. Rozhodcovský proces

realizovaný žalovanou nebolo ničím iný ako odňatím práva na spravodlivý proces žalobkyne - konanie prebehlo spôsobom, že nezávislý, inak exkluzívne honorovaný rozhodca odkopíroval návrh a vložil ho do výrokovej časti rozsudku - nejde o nič iné ako o pásovú výrobu rozsudok. V každom prípade upozorňuje na osobitosti rozhodcovského konania a na exekučný titul, ktorý vznikne jeho uplatnením - nejde o nič iné ako o nový súkromnoprávny kvalifikovaný záväzok, ktorý nemožno porovnávať s judikovaným právom vo forme rozsudku všeobecného súdu. Rozhodcovský rozsudok je preto iba nováciou záväzku - súkromnou listinou, ktorá je odvodená od absolútne neplatnej rozhodcovskej doložky, ktorá sa nikdy nevyrovná rozsudku štátneho orgánu - všeobecného súdu, ktorý svoju legitimitu odvodzuje z tretej moci v štátne a z Ústavy SR. Rozhodcovský súd s.r.o. je súkromnou osobou a nie štátnym orgánom. Rozhodcovský rozsudok bol vyhlásený na základe rozhodcovskej doložky, ktorá je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľských zmluvách. Ak totiž dodávateľ finančnej služby začne konanie pred rozhodcom, spotrebiteľ už nemá na výber a je nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Ide o rozpor rozhodcovskej doložky s generálnou klauzulou podľa § 53 ods. 1 OZ. Žalobkyňa považuje rozhodcovský rozsudok za nulitný rozsudok, nakoľko tento bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, ktorá nebola platne dojednaná, a preto nebola ani daná právomoc rozhodcovského súdu rozhodovať v tejto veci. Z predloženého rozhodcovského rozsudku je zrejmé, že rozhodcovský súd neposkytol spotrebiteľovi ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ktorá mu zo zákona náleží. Rozhodcovská zmluva, ktorá tvorila podklad pre rozhodcovské konanie nebola dojednaná individuálne po vzniku sporu zo zmluvy, ale naopak bola spotrebiteľovi nanútená pred podpisom zmluvy o úvere a spotrebiteľ ju podpísal, pretože zo strany žalovanej jej bolo podpísanie rozhodcovskej zmluvy predstavené ako nevyhnutná podmienka poskytnutia úveru. Rozsudok vydaný na základe absolútne neplatnej rozhodcovskej zmluvy nemá právnu záväznosť a nemôže predstavovať prekážku rozhodnutej veci. Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod sp.zn. 21Co/25/2012 z 18.06.2013 uviedol, že odporcovi treba uznať aj tvrdenie, že právoplatný rozhodcovský rozsudok na plnenie predstavuje prekážku rozsúdenej veci v konaní o určenie. Nie však rozsudok založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke (porovnaj nulitný rozhodcovský rozsudok), ktorý nezakladá prekážku právoplatnej rozhodnutej veci (uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 31.05.2012 č. 10CoE/308/2011-39). Zároveň žalobkyňa dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.01.2012 č.k. 5Obdo/44/2011, v ktorom najvyšší súd zrušil rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu 7Cob/43/2010, ktoré zastavili súdne konanie o neplatnosť spotrebiteľskej zmluvy začaté na návrh spotrebiteľa proti nebankovej spoločnosti. Zastavenie konania súdy odôvodnili prekážkou rozhodnutej veci, keďže medzi účastníkmi konania bol už skôr vydaný rozhodcovský rozsudok, ktorý je právoplatný a vykonateľný. Najvyšší súd následne judikoval, že súdy konali nesprávne, keď pred rozhodnutím o zastavení konania vôbec neskúmali platnosť a neprijateľnú zmluvnú povahu rozhodcovskej doložky dohodnutej medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom. Rozhodcovskú doložku spotrebiteľa nebanková spoločnosť nanútila formou štandardnej zmluvnej podmienky obsiahnutej vo všeobecných obchodných podmienkach. Najvyšší súd potvrdil, že ak súdy v záujme ochrany spotrebiteľa nepreskúmajú materiálne platnosť rozhodcovskej doložky a tým aj existenciu prekážky rozhodnutej veci, zaťažia konanie vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p., v dôsledku ktorej dôjde k odňatiu práva spotrebiteľa konať pred súdom. V prípade prejudiciálneho záveru o neplatnosti rozhodcovskej doložky predstavuje rozhodcovský rozsudok nulitný akt, na ktorý súd nemôže prihliadať. Súdu dáva do pozornosti rozhodnutie Okresného súdu v Žiari nad Hronom zo dňa 04.09.2012 č.k. 9C/35/2012 potvrdené Krajským súdom v Banskej Bystrici zo dňa 14.05.2014 č.k. 15Co/313/2012, kde súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný, že pri rozhodovaní rozhodcovského súdu boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. Neuznal za dôvodnú námietku odporcu, že právny vzťah, ktorý vznikol medzi účastníkmi konania na základe zmluvy o úvere ako aj vystavenej zmenky nie je spotrebiteľským vzťahom, ako aj námietku, že úver bol poskytovaný navrhovateľovi za účelom výkonu povolania. Medzi účastníkmi konania vznikol vzťah spotrebiteľa a podnikateľa na základe formulárovej zmluvy, ktorej obsah navrhovateľ ako spotrebiteľ nemohol ovplyvniť. Takto poskytovaný úver má charakter spotrebiteľského úveru a bolo potrebné, aby preto rozhodcovský súd aplikoval ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. a to predovšetkým ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j/ ako aj § 11 ods. 1 z ktorých vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať tzv. ročnú percentuálnu mieru nákladov, inak je úver bezúročný, resp. bez poplatkov. Okrem toho podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona nemožno zabezpečiť splnenie dlhu zmenkou. Taktiež priznané plnenie istiny, ktorá predstavuje viac ako dvojnásobok poskytnutého úveru ako aj zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne, čo predstavuje 91,25 % ročne. Takéto plnenie predstavuje hrubý nepomer medzi poskytnutým úverom a povinnosťou, ktorá bola uložená v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovský súd teda svojím rozhodnutím porušil všeobecne záväzné predpisy na ochranu

spotrebiteľa. Taktiež dáva do pozornosti rozhodnutie Okresného súdu v Prešove zo dňa 13.09.2013 č.k. 11C/42/2012 potvrdené Krajským súdom v Prešove zo dňa 21.08.2014 č.k. 5Co/219/2013, kde súd dospel k záveru o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, na základe čoho bol vydaný rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, pričom súd prvého stupňa sa primárne zaoberal námietkou nedostatku podmienky konania právoplatnej rozsúdenej veci vzhľadom na predmetný rozhodcovský rozsudok, v súvislosti s ktorým skúmaním konštatoval neplatnosť rozhodcovskej zmluvy z dôvodov, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná a spôsobuje nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Rozhodcovská doložka bola dohodnutá už podpisom poisťnej zmluvy bez ohľadu na to, že účastníci podpísali taktiež formou predtlačenej formuláru osobitné zmluvné dojednanie odkazujúce na tú istú rozhodcovskú doložku. Ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je aj tento prípad, nemôže ísť o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku. Skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok pochádzajúci z neprijateľnej zmluvnej podmienky je nulitým právnym aktom na ktorý sa hľadí ako keby nebol, potvrdil v najnovšom rozhodnutí aj Najvyšší súd SR rozhodnutím z 21.03.2012 č.k. 6Cdo 1/2012, kedy odmietol dovolanie súkromnej životnej poisťovne Rapid life životná poisťovňa, a.s. proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorý zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade právoplatného rozhodcovského rozsudku z dôvodu neprijateľnosti rozhodcovskej doložky. Životná poisťovňa vyčítala rozhodnutiu okresného súdu, že v rozpore so zákonom i smernicou 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách preskúmaval právoplatný exekučný titul a že bez zákonom zvereného oprávnenia v exekučnom konaní skúmal prijateľnosť či neprijateľnosť rozhodcovskej doložky. Najvyšší súd SR odmietol námietku životnej poisťovne a ustálil, že skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky dohodnutej v spotrebiteľskej veci, t.j. vo veci vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu, ktorý je právnym vzťahom založeným právnou skutočnosťou - spotrebiteľskou zmluvou, súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Najvyšší súd SR ďalej judikoval, že rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. K povinnosti spotrebiteľa namietat' platnosť rozhodcovskej doložky v rozhodcovskom konaní Najvyšší súd SR doplnil, že princíp "vigilantibus iura scripta sunt" v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práva spotrebiteľa, tzn. že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybnit' existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, čo znamená materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd naplňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa. V rozsudku Okresného súdu v Prešove zo dňa 13.09.2013 č.k. 11C/42/2012 je uvedené, že administratívny poplatok predstavuje 20 % z úveru. Tento poplatok ako to vyplýva z VOP je za spísanie zmluvy a príslušnú administratívu. Podľa názoru súdu požadovanie úhrady administratívneho poplatku je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku na plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané. V závere rozhodnutia Vrchného krajského súdu v Karlsruhe sp.zn. AZ17U 192/2010 je konštatované, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné. Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene. Preverovanie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrúbenie poplatku za spracovanie pri poskytovaní úveru uvedený vrchný krajský súd odmietol a uzavrel, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom záujme minimalizovať nevyhnutnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie. Tento záver si osvojil aj Krajský súd v Prešove v rozsudku sp.zn. 18Co 109/2011. Súd vyhodnotil celú odplatu za poskytnutý úver ako neprimeranú a neplatnú. Odplata za úver je rozhodujúcim kvalifikačným kritériom úverovej zmluvy a pokiaľ dohoda o odplate je neplatná, úverová zmluva stráca svoje opodstatnenie. Preto je

dôvodné podľa názoru súdu žalobe o neplatnosť celej úverovej zmluvy vyhovieť a to nielen v časti týkajúcej sa úrokov a poplatkov. Pokiaľ ide o čl. 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru v ktorom sa nachádza dohoda o vyplnení zmeniek, toto ustanovenie žalobkyňa považuje za absolútne neplatné podľa § 39 OZ, nakoľko toto ustanovenie svojím obsahom a účelom odporuje zákonu. V zmysle § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch v súvislosti s poskytovaním spotrebiteľského úveru nemožno zabezpečiť splnenie dlhu zmenkou, veriteľ zodpovedá za škodu vzniknutú spotrebiteľovi porušením odseku 3 veriteľom. Predmetná zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, z ktorej splnenie dlhu nemožno vzhľadom na citované ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch zabezpečiť zmenkou. Zabezpečenie dlhu z predmetnej zmluvy o úvere zmenkou je teda v rozpore s citovaným zákonným ustanovením. Vzhľadom na uvedené čl. 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (dohoda o vyplnení zmeniek) je absolútne neplatný podľa § 39 OZ. Žalobkyňa je preto presvedčená, že vyjadrenie žalovanej je účelové a tendenčné, neobsahujúce nijaké právne argumenty. Žalovaná dlhodobo a systematicky ignoruje rozhodnutia súdov na Slovensku a nerešpektuje ustanovenie § 53a ods. 1 OZ, podľa ktorého je povinná sa zdržať používania nekalých zmluvných podmienok s rovnakým významom v zmluvách aj so všetkými ostatnými spotrebiteľmi. Aj vo vzťahu k žalobkyni tieto rozhodnutia žalovaná ignorovala a opätovne nekalé zmluvné podmienky ich použila, aj keď o nich už bolo viackrát rozhodnuté, že sú neprijateľné a neplatné. Nekalé obchodné praktiky pri poskytovaní spotrebiteľských úverov žalovanej analyzovala aj Európska únia, ktorá vo svojom stanovisku uviedla, že formulár zmluvy POHOTOVOSTĚ, s.r.o. obsahuje časť s názvom Všeobecné podmienky poskytovania úveru, ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa a pomerne flagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch. Celkové náklady úverov poskytovaných spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o., ktoré pozostávajú z úroku a iných poplatkov sa javia veľmi vysoké. Zdá sa, že prinajmenšom v niektorých prípadoch predstavujú náklady takmer 100 % ročne zo sumy získanej od spoločnosti POHOTOVOSTĚ. V spornom prípade sa jedná o 98 % z poskytnutej sumy. Z vyššie uvedených dôvodov žalobkyňa žiada žalobe o neplatnosť úverovej zmluvy vyhovieť z dôvody ochrany práv spotrebiteľa.

Účastníci konania sa na pojednávanie nedostavili, kedy mali doručenie predvolania včas a riadne vykázané, pričom svoju neprítomnosť riadne ospravedlnili a navrhli vykonať pojednávanie vo svojej neprítomnosti v prípade, že súd môže rozhodnúť na základe predložených listinných dôkazov bez účasti účastníkov konania. Súd preto postupoval podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov, kedy na jeho rozhodnutie postačovali predložené dôkazy.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s návrhom na začatie konania zmluvou o úvere, všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, prehľadom práv a povinností a záväzkov, splátkovým kalendárom, dohodou o zrážke zo mzdy, rozsudkom Krajského súdu Prešov č.k. 3Co 89/2011, rozsudkom Krajského súdu Prešov č.k. 4Co 15/2012, uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co 84/2011, zápisnicou z pojednávania na Okresnom súde Martin v konaní č.k. 10C 273/2012, tabuľkou na poskytovanie úverov, šetrením Slovenskej obchodnej inšpekcie Ústredný inšpektorát SOI so sídlom v Bratislave rozhodnutím, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co 89/2011, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/219/2013, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co 3/2011, vyjadrením žalovanej, porušením zákona konštatovaného Európskou komisiou, Generálnym sekretariátom v Bruseli v roku 2012, ktoré bolo zasielané Stálemu zastúpeniu Slovenskej republiky pri Európskej únii v Bruseli, originálmi zmluvy o úvere a dohodou o zrážkach zo mzdy a splátkového kalendára.

Podľa § 52 ods. 1 až 4 OZ je spotrebiteľskou zmluvou každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len

"neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 OZ za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 OZ ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 4 ods. 2 písm. j) Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o doplnení zákona SNR o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení v čase uzavretia zmluvy o úvere musí zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 457 OZ ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Prevedeným dokazovaním súd zistil, že žalobkyňa ako spotrebiteľka uzavrela so žalovanou zmluvu o úvere č. XXXXXXX dňa 28.01.2009 v znení, že sa žalovaná sa zaviazala poskytnúť úver vo výške 700,- Eur a žalobkyňa sa zaviazala vrátiť veriteľovi sumu 700,-Eur zvýšenú o poplatok vo výške 680,- Eur, spolu 1 380,-Eur v 12. mesačných splátkach po 115,-Eur počnúc od 12.02.2009. Súčasťou zmluvy bolo splnomocnenie advokáta na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu z dôvodu, aby v mene žalobkyne uznal záväzok zo zmluvy o úvere a uznal jej záväzok uhradiť všetky náklady so spísaním notárskej zápisnice tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 v platnom znení. Ďalej uvedený advokát O.. N. Ž. bol splnomocnený za účelom zabezpečenia pohľadávky veriteľa - žalovanej v mene žalobkyne uzatvoril záložnú zmluvu podľa § 552 OZ k nehnuteľnostiam, ktoré sú vo vlastníctve žalobkyne za účelom zabezpečenia záväzku žalovanej a to pohľadávok vyplývajúcich zo zmluvy o úvere. Tiež súčasťou zmluvy o úvere bola dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorým dlžník (žalobkyňa) súhlasila, aby sa uspokojenie pohľadávky veriteľa zabezpečilo vykonaním pravidelných mesačných zrážok z jej príjmu u zamestnávateľa.

Napriek tomu, že zmluva o úvere bola uzavretá so žalobkyňou, ktorá bola spotrebiteľkou, zmluva neobsahovala ročnú percentuálnu mieru nákladov a to napriek tomu, že jednou z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. j/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení zmien a doplnkov v aktuálnom znení takýto údaj je neoddielnou podmienkou zmluvy. V zmysle zákonného ustanovenia, ak zmluva neobsahuje tento údaj, veriteľovi nevzniká nárok na zaplatenie poplatkov a zmluva sa považuje za bezúročnú. Žalovaná odôvodnila neexistenciu údajov o RPMN tým, že zmluva nemá spotrebiteľský charakter, pretože úver bol poskytnutý na účely zamestnania alebo podnikania. Z pripojenej dohody zrážok zo mzdy však vyplýva, že žalobkyňa v čase uzavretia zmluvy nemohla vykonávať žiadnu podnikateľskú činnosť a úver nemohol byť poskytnutý na účely zamestnania, nakoľko žalobkyňa je štátnou zamestnankyňou. V tejto súvislosti je súdu známe, že žalovaná dlhé roky praktizovala nekalú obchodnú činnosť, kedy používala opätovne obchodné praktiky ignorujúce platné právne predpisy spôsobom, že formulár zmluvy POHOTOVOSŤ, s.r.o. bol vypíňaný zo strany sprostredkovateľov úveru tak, že bol vyvíjaný tlak na spotrebiteľov, aby sa v zmluvách vyznačil nepravdivý účel úveru. Takéto skutočnosti boli zistené šetrením Slovenskej obchodnej inšpekcie Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave č. Z.2 zo dňa

27.05.2013. Tiež bolo zistené, že žalovaná pri uzatváraní úverových zmlúv postupovala v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, čím podstatne narušila ekonomické správanie spotrebiteľov okrem iného tým, že spotrebiteľom požadujúcim úver bolo predložené také tlačivo, že sa úver používa na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Ponúkaný formulár ani neponúkal možnosť pre spotrebiteľa vyznačiť svoju požiadavku poskytnúť spotrebiteľský úver. Z niektorých súdnych konaní napr. C. c/a POHOTOVOST' vedenej na Okresnom súde Martin pod č.k. 10C/273/2012 jasne vyplývajú zneužívajúce praktiky žalovanej, keď aj jej samotní obchodní zástupcovia na súdoch svedčili, že sú inštruovaní tak, aby účel úveru vyznačovali spôsobom, aby boli obídené normy určené na ochranu spotrebiteľov. Obdobnú situáciu zistili inšpektori z SOI pri vykonaní kontroly dňa 06.06.2012 v sídle žalovanej, pričom žalovanej boli v tejto súvislosti uložené aj pokuty vo výške 30 000,-Eur za križkovanie účelu "povolanie" invalidným dôchodcom (č.k. Z. zo dňa 27.05.2013). Uvedené skutočnosti zistila aj Európska komisia v Bruseli, ktorá vo svojej Výzve - Porušenie č. 2012/4165 poukázala v súvislosti s činnosťou žalovanej okrem iného na to, že z viacerých podnetov spotrebiteľov zisťuje, že žalovaná nedodržuje záväzné Európske smernice na ochranu spotrebiteľov, najmä Smernicu Rady 93/13/EHS, ktorú skutočnosť hodnotila ako úžernícku praktiku. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že námietky žalovanej v tom smere, že zmluva neobsahovala RPMN je irelevantná, pretože nešlo o obligatórnu náležitosť zmluvy, keďže žalobkyňa vzala úver pre účely výkonu zamestnania. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 10CoE/70/2010 zo dňa 31.05.2010 z ktorého vyplýva, že v prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu (vzťah) má dôkazné bremeno dodávateľ (veriteľ). Bežným preukázaním nie je len všeobecný údaj na zmluve ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je povolanie odberateľa a aký konkrétny súvis s týmto povolaním či predmetom činnosti uzavretie zmluvy má.

Je nepochybné, že pokiaľ zmluva spotrebiteľského charakteru neobsahuje údaj o RPMN, považuje sa zmluva za platnú, avšak uzavretú bez úrokov a poplatkov. V danom prípade však súd zistil, že zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovanou obsahuje značné množstvo neprijateľných zmluvných podmienok a to napriek tomu, že žalovaná poskytuje úvery dlhé roky v rámci svojej podnikateľskej činnosti a je preto v oblasti poskytovania finančných prostriedkov a znalostí právnych predpisov s týmto spojených vysoko odborne fundovaná. Odplata za poskytnutie úveru bola v zmluve formulovaná tak, že úver bol poskytnutý v sume 700,-Eur a poplatok za poskytnutie úveru činil 680,-Eur. Samotný takýto administratívny poplatok je mnoho desaťkrát vyšší v porovnaní s tými, ktoré poskytujú banky. Už len so samotnými poplatkami bolo možné pokryť náklady spojené s podnikaním v oblasti poskytovania úverov a extrémny administratívny poplatok je neobhájiteľný z hľadiska proporcionality a dobrých mravov. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je totiž nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Je možné poukázať na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe sp.zn. AZ17Ú 192/2010 zo dňa 03.05.2010 v ktorom sa konštatuje, ak finančný ústav od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie úveru, poškodzuje sa tým spotrebiteľ, ktorý je vystavený neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene. Takúto zmluvnú podmienku zaťaženia spotrebiteľa považuje za neprijateľnú aj Krajský súd v Trnave v rozsudku 18Co/109/2011. Tiež je potrebné považovať za neprijateľné zmluvné podmienky, keď za to isté porušenie povinnosti (omeškanie so splátkami) je dojednané v zmluve niekoľkonásobný postih spotrebiteľa napr. zmluvná pokuta, úroky z omeškania, náhrada škody, poplatky za upomienku alebo odstúpenie od zmluvy. Tak to vyplýva zo Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktorá je súčasťou zmluvy, v zmysle ktorých žalobkyňa uzavrela zmluvu so žalovanou za podmienok, že ak dlžník bude v omeškaní s niektorou splátkou 7 dní a viac, je povinný zaplatiť zmluvnú pokutu 10,-Eur za každý prípad omeškania. V prípade neuhradenia včas 4 po sebe idúce splátky nastáva splatnosť celého dlhu. Dlžník má možnosť uhradiť 4 po sebe idúce splátky prípadne časti po sebe 4 idúcich splátok len so zmluvnou pokutou 20,-Eur. Dlžník je povinný za každú upomienku zaplatiť 2,-Eur ako paušálnu úhradu nákladov. V prípade, že sa stane splatný celý dlh naraz, je dlžník povinný zaplatiť úroky z omeškania vo výške podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. V takomto prípade vzniká veriteľovi nárok aj na celý dohodnutý poplatok z dôvodu neplnenia záväzkov dlžníka, pričom veriteľ môže pristúpiť k okamžitému vymáhaniu dlhu. Dlžník je povinný zaplatiť tiež zmluvnú pokutu 312,-Eur, ktorá je určená na úhradu nákladov vynaložených veriteľom v súvislosti s vykonaním úkonov smerujúcich k zabezpečeniu dlhu dlžníka a to buď uznaním formou notárskej zápisnice ako exekučného titulu, kedy všetky náklady s tým spojené hradí dlžník vrátane vymáhania. Dlžník je povinný zaplatiť všetky náklady veriteľa spojené s trovami súdneho konania, rozhodcovského konania, mediácie, trov exekúcie, trov právneho zastúpenia, prípadne iných trov. Dlžník je oprávnený zaplatiť dlžnú sumu aj pred termínom splatnosti, avšak len spolu s dohodnutým poplatkom v plnej výške. V prípade zmeny adresy alebo iných zásadných zmien je dlžník povinný oznámiť túto skutočnosť veriteľovi pod tarchou uloženia zmluvnej pokuty 33,-Eur. Mnohonásobný postih za to isté porušenie

je jednoznačne nutné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože je to v neprospech spotrebiteľa, kedy hrozí reálna obava, že príjmovovo slabší spotrebiteľ sa neprimerane zadlíži a dostane sa do existenčnej hrozby. Takýto postup je v rozpore s dobrými mravmi, pričom pokiaľ je zmluva v rozpore s § 39 OZ, ide o úkon absolútne neplatný. Za dobré mravy pritom možno považovať súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržanie je častokrát zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti.

V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove 3Co 3/2011 zo dňa 28.09.2011 z ktorého vyplýva, že absolútne neplatným právnym úkonom je taký úver, poskytnutý pri zneužití tiesne prípadne ľahkovážnosti, ktorý odporuje dobrým mravom, nakoľko napĺňa kvalifikačné kritérium civilnoprávnej úžery. Ak aj pri nedbanlivosti veriteľa dochádza k vykorisťovaniu spotrebiteľa, je úverová zmluva neplatná v celom rozsahu. Žalovaná pritom z dôvodu, že má poskytovanie úveru v predmete svojho podnikania, je znalá právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa a nakoľko tieto predpisy dlhodobo a trvale zneužíva v súvislosti s formulárovými zmluvami, ktoré spotrebiteľ nemôže ovplyvniť, dopúšťa sa konania v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti preto je možné konštatovať, že takto poskytnutý úver je neplatný ako celý a nielen jeho časť (porovnaj tiež OGH 4Ob 505/64). Okrem toho súd vyhodnotil celú odplatu za poskytnutý úver ako neprimeranú a neplatnú, kedy je možné konštatovať, že odplata za úver je rozhodujúcim kvalifikačným kritériom úverovej zmluvy a pokiaľ dohoda o odplate je neplatná, úverová zmluva stráca svoje opodstatnenie. Preto aj z tohto dôvodu súd konštatoval, že je nutné žalobe o neplatnosť celej úverovej zmluvy vyhovieť a to nielen v časti týkajúcej sa úrokov a poplatkov.

Zo Všeobecných podmienok poskytnutia úveru ďalej vyplýva, že zmluva sa uzatvára v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, čím bol zmluvný vzťah vyňatý spod právneho režimu ochrany poskytovanej zákonom o spotrebiteľských úveroch a došlo tak k znevýhodneniu žalobkyne ako spotrebiteľky.

Navyše zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovanou obsahuje zmluvné dojednanie, ktorým dlžník vopred splnomocňuje stanoveného advokáta na spísanie notárskej zápisnice, ktorým uzná v mene dlžníka uhradiť záväzok dlžníka zo zmluvy o úvere a uhradiť náklady súvisiace so spísaním notárskej zápisnice tak, aby sa notárska zápisnica stala exekučným titulom. Tiež v zmluve je obsiahnuté splnomocnenie advokáta na uzatvorenie záložnej zmluvy v mene dlžníka za účelom zabezpečenia pohľadávky veriteľa ako aj dohoda o zrážkach zo mzdy, teda vzdanie sa mzdových nárokov v prospech veriteľa. Dlžník zároveň splnomocnil veriteľa ako splnomocnenca v prípade omeškania s dlhom vykonať všetky právne úkony v Centrálnom depozitári cenných papierov SR a veriteľ je oprávnený splnomocniť za poplatok tretiu osobu na všetky právne úkony v Centrálnom depozitári cenných papierov SR ako aj na podanie žiadosti o výpis z účtu majiteľa cenných papierov. Takýto postup platná judikatúra tiež vyhlásila za neakceptovateľný, nakoľko ide o priame vzdanie sa spotrebiteľských práv, čo je v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 OZ. Ide pritom o prostriedky, ktoré obsahujú riziko, že spotrebiteľ v skutočnosti bude musieť zaplatiť sumy v dôsledku nekalých podmienok alebo porušenia právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa bez riadnej kontroly zo strany nezávislého súdu. Veriteľ pritom má možnosť diktovať sumu dlhu a vymáhať svoje pohľadávky bez súdneho konania. Takýmto spôsobom súkromného vymáhania obchádzaním účinnej justičnej kontroly právnych predpisov o nekalých zmluvných podmienkach stráca Smernica 93/13/EHS a najmä jej článok 6 ods. 1 praktickú účinnosť.

Zo všetkých týchto dôvodov, kedy zmluva uzavretá so žalobkyňou obsahuje takýto výpočet nekalých podmienok, súd dospel k záveru, že zmluva o úvere uzavretá medzi žalobkyňou a žalovanou č. XXXXXXXX zo dňa 28.01.2009 je neplatná.

Čo sa týka argumentácie žalovanej, že vo veci je daná prekážka veci právoplatnej rozsúdenej, a preto by súd mal konanie zastaviť z dôvodu, že žalovaná v konaní o plnenie zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX podala návrh Stálemu rozhodcovskému súdu, pričom rozsudok tohto súdu zo dňa 18.03.2010 sp.zn. Z. XXXXX/XX sa stal právoplatným dňa 19.04.2010 a vykonateľným dňa 22.04.2010, súd zaujal právny názor, že rozhodcovský rozsudok je nutné považovať na nulitný, keďže bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovská doložka v zmluve totiž nebola individuálne dojednaná, a tak nebola daná právomoc rozhodcovského súdu rozhodovať v tejto veci. Nulitný rozhodcovský rozsudok nezakladá prekážku právoplatnej rozhodnutej veci (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave

č.k. 10CoE/308/2011-39 zo dňa 31.05.2012). Aj Najvyšší súd SR rozhodnutím č.k. 5Obdo/44/2011 zo dňa 13.01.2012 vyslovil, že ak súdy v záujme ochrany spotrebiteľa nepreskúmajú materiálnu platnosť rozhodcovskej doložky a tým aj existenciu prekážky rozhodnutej veci, dochádza k odňatiu práva spotrebiteľa konať pred súdom. V prípade prejudiciálneho záveru o neplatnosti rozhodcovskej doložky predstavuje rozhodcovský rozsudok nulitný akt, na ktorý súd nemôže prihliadať. Z uvedených dôvodov súd návrhu žalovanej na zastavenie konania nevyhovel.

K otázke naliehavého právneho záujmu súd konštatuje, že naliehavý právny záujem žalobkyni vo veci je daný tým, že pre žalobkyňu je nutné vyjasniť jej právne postavenie v tom smere, či je úverovou zmluvou viazaná alebo nie.

Žalovaná v konaní uplatnila vzájomný návrh, ktorým žiadala zaviazať žalobkyňu na zaplatenie sumy 470,-Eur s prísl.. V tejto súvislosti súd zistil, že je nesporné, že žalovaná poskytla žalobkyni sumu 700,-Eur. Žalobkyňa vrátila 230,-Eur. Nakoľko súd vyslovil zmluvu uzavretú medzi žalobkyňou a žalovanou za neplatnú, zrušuje sa tým zmluva od začiatku a každý z účastníkov je povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Z uvedených dôvodov súd vyhovel návrhu žalovanej a zaviazal žalobkyňu na zaplatenie sumy 470,-Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaná žiadala priznať zaplatenie sumy 470,-Eur s úrokmi z omeškania, ktoré bližšie nešpecifikovala. V danom prípade súd má za to, že žalobkyňa sa v čase vyhlásenia rozsudku nedostala do omeškania, preto súd žalovanej právo na úroky z omeškania nepriznal.

O trovách konania žalobkyne súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. z ktorého vyplýva, že účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V prejednanej veci mala žalobkyňa plný úspech, trovy konania jej však nevznikli. Preto súd vyslovil, že žalobkyňa nemá právo na náhradu trov konania.

O trovách konania žalovanej súd rozhodol podľa § 150 O.s.p., ktorý uvádza, že ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť. V prejednanej veci súd konštatoval dôvody hodné osobitného zreteľa, keďže úspech žalobkyne vyplýva z úspechu žalovanej, pričom samotné súdne konanie bolo vyvolané postupom žalovanej. Súd preto žalovanej trovy konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Lučenec, Dr. Herza 14, 984 37 Lučenec.

Podľa § 205 ods.2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vchádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 221 ods.1 súd rozhodnutie zruší, len ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
- i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo aj také dôvody neexistovali,
- j) je odvolacím súdom schválený zmier.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.